Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

18 юли 2013 година*

„Акциз — Директива 92/12/ЕИО — Членове 7—9 — Директива 2008/118/ЕО — Членове 32—34 — Вътреобщностно движение на стоки, подлежащи на облагане с акциз — Регламент (ЕИО) № 3649/92 — Членове 1—4 — Опростен придружаващ документ — Екземпляр № 1 — Дейност „cash & carry“ — Стоки, освободени за потребление в една държава членка и държани в друга държава членка с търговска цел, или стоки, придобити от частни лица за собствено ползване и транспортирани от самите тези лица — Спиртни напитки — Липса на задължение за проверка от доставчика“

По дело C-315/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Højesteret (Дания) с акт от 26 юни 2012 г., постъпил в Съда на 29 юни 2012 г., в рамките на производство по дело

Metro Cash & Carry Danmark ApS

срещу

Skatteministeriet,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-н E. Jarašiūnas, председател на състав, г-жа C. Toader (докладчик) и г-н C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,

секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 април 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Metro Cash & Carry Danmark ApS, от г-жа E. Lego Andersen и г-жа H. Peytz, advokater,

— за датското правителство, от г-жа V. Pasternak Jørgensen, в качеството на представител, подпомагана от D. Auken, advokat,

— за гръцкото правителство, от г-жа I. Pouli и г-жа G. Papagianni, в качеството на представители,

* Език на производството: датски.

— за португалското правителство, от г-н L. Inez Fernandes и г-жа A. Cunha, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н W. Mölls и г-жа C. Barslev, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 7—9 от Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продукти, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти (ОВ L 76, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 129), изменена с Директива 92/108/ЕИО на Съвета от 14 декември 1992 г. (ОВ L 390, стр. 124; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 129, наричана по-нататък „Директива 92/12“), на членове 32—34 от Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16 декември 2008 година относно общия режим на облагане с акцизи и за отмяна на Директива 92/12 (ОВ L 9, стр. 12), както и на разпоредби на Регламент (ЕИО) № 3649/92 на Комисията от 17 декември 1992 година относно опростения придружаващ документ за вътреобщностно движение на стоки, подлежащи на облагане с акциз, които са освободени за потребление в държавата членка на изпращане (ОВ L 369, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 162).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Metro Cash & Carry Danmark ApS (наричано по-нататък „Metro“) и Skatteministeriet (Данъчна служба) относно решение на последната да задължи Metro да направи необходимото, за да получи екземпляр № 1 от опростения придружаващ документ, предвиден в Регламент № 3649/92, при продажбата на подлежащи на облагане с акциз стоки, в случая спиртни напитки, на регистрирани по данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) клиенти от Швеция.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 92/12

3 Директива 92/12 установява общия режим на продукти, подлежащи на облагане с акциз, и по-специално разпоредби относно държането, движението и контрола на такива продукти.

4 Съображения от четвърто до осмо от Директива 92/12 гласят:

„като има предвид, че, с цел да се осигури изграждането и функционирането на вътрешния пазар, акцизите следва да стават изискуеми по еднакъв начин във всички държави членки;

като има предвид, че всяка доставка, държане с цел доставка или доставка за нуждите на търговец, осъществяващ независима икономическа дейност, или за нуждите на публичноправна организация, извършени в друга държава членка, различна от тази, в която стоката е освободена за потребление, водят до изискуемост на акциза в тази друга държава членка;

като има предвид, че, при придобиването от физически лица на подлежащи на облагане с акциз продукти за свое и превозването им от тях акциз се дължи в страната на придобиване;

като има предвид, че, за да се установи, че подлежащи на облагане с акциз продукти се придобиват с търговска, а не с лична цел, държавите членки трябва да имат предвид редица критерии;

като има предвид, че продукти, подлежащи на облагане с акциз, купени от лица, които не са одобрени складодържатели, или регистрирани или нерегистрирани търговци и изпратени или превозени пряко или непряко от продавача или от негово име, следва да бъдат обложени с акциз в държавата членка по местоназначение“.

5 Член 6, параграф 1 от тази директива предвижда принципа, че акцизът се дължи от момента на освобождаване за потребление или при установяване на липси, при което се дължи акциз, и определя освобождаването за потребление на стоки като всяко извеждане, включително неправомерно, от режим на отложено плащане.

6 Член 7 от тази директива предвижда:

„1. В случай че подлежащи на облагане с акциз стоки, които вече са били освободени за потребление в една от държавите членки, се държат с търговска цел в друга държава членка, в държавата членка, в която тези стоки се държат, се дължи акциз.

2. За тази цел, без да се засяга член 6, ако стоки, които вече са били освободени за потребление съгласно член 6, са доставени, предназначени за доставка в друга държава членка или използвани в друга държава членка за нуждите на търговец, осъществяващ независима икономическа дейност или за нуждите на публичноправен субект, акцизът става изискуем в тази друга държава членка.

3. В зависимост от обстоятелствата, [акцизът] се дължи от лицето, извършващо доставката или държащо стоките, предназначени за доставка, от лицето, получаващо стоките за използване в друга държава членка, различна от тази, в която стоките вече са били освободени за потребление, или от съответния търговец или публичноправен субект.

4. Стоките, посочени в параграф 1, се превозват между териториите на различните държави членки заедно с придружаващ документ, посочващ основните сведения от документа, указан в член 18, параграф 1. Формата и съдържанието на този документ се определят в съответствие с процедурата, установена в член 24 от настоящата директива.

5. Лицето, търговецът или [субектът], посочени в параграф 3, трябва да спазят следните изисквания:

а) преди изпращане на стоките да декларират пред данъчните власти на държавата членка по местоназначение и да дадат обезпечение за плащането на акциза;

б) да платят акциза на държавата членка по местоназначение, в съответствие с процедурата, определена от тази държава членка;

в) да се съгласят с всяка проверка, даваща възможност на администрацията на държавата членка по местоназначение да се увери сама, че стоките действително са били получени и акцизът, с който е трябвало да бъдат обложени, е платен.

6. Акцизът, платен в първата държава членка, указана в параграф 1, се възстановява в съответствие с член 22, параграф 3.

[…]“.

7 Съгласно член 8 от Директива 92/12 по отношение на продукти, придобити от частни лица за свое собствено ползване и превозвани от тях, ръководният принцип на вътрешния пазар предвижда, че акцизът се събира в държавата членка на тяхното придобиване.

8 Член 9 от посочената директива гласи:

„1. Без да се засягат членове 6, 7 и 8, акцизът става изискуем, когато продукти, предназначени за потребление в една държава членка, се държат в друга държава членка с търговска цел.

В този случай, акцизът се дължи в държавата членка, на чиято територия се намират продуктите, и [се дължи] от държателя на стоките.

2. За да се установи, че стоките, посочени в член 8, са с търговско предназначение, държавите членки следва да вземат предвид, inter alia, и следното:

— търговския статус на държателя на продуктите и неговите основания за държането им,

— мястото, където се намират стоките или, ако е приложимо, вида на използвания превоз,

— всеки документ, отнасящ се до продуктите,

— естеството на продуктите,

— количеството на продуктите.

За целите на прилагането на пето тире на първото изречение, държавите членки могат да въведат примерни равнища, [но само за целите на доказването]. Тези примерни равнища не могат да бъдат по-ниски от:

[…]

б) Алкохолни напитки

спиртни напитки — 10 l;

[…]“.

Регламент № 3649/92

9 Членове 1 и 4 от Регламент № 3649/92, които определят реквизитите на опростения придружаващ документ, гласят:

„Член 1

Ако продуктите, подлежащи на облагане с акциз и вече освободени за потребление в една държава членка, са предназначени да бъдат използвани в друга държава членка за целите, посочени в член 7 от Директива 92/12/ЕИО, лицето, което е отговорно за вътреобщностното движение, трябва да издаде опростен [придружаващ] документ. По време на движението на тези продукти от една държава членка до друга държава членка документът трябва да придружава пратката и трябва да бъде представян на компетентните органи на държавите членки за целите на контрола.

[…]

Член 4

Опростеният [придружаващ] документ се издава в три екземпляра.

Екземпляр 1 се съхранява от доставчика за целите на [данъчния] контрол.

Екземпляр 2 трябва да придружава стоките по време на движението и се съхранява от получателя.

Екземпляр 3 трябва да придружава стоките и се връща на доставчика с удостоверение за получаване, което се дава от получателя, ако доставчикът го изисква, по-специално за целите на възстановяването, и също посочва по-нататъшното [данъчно] третиране на стоките в държавата членка по получаване. Този екземпляр се прилага към всяко евентуално искане за възстановяване, предвидено в член 22, параграф 3 от Директива 92/12/ЕИО“.

Директива 2008/118

10 Членове 32—34 от Директива 2008/118, които заменят членове 7—9 от Директива 92/12, предвиждат:

„Член 32

1. Акцизни стоки, придобити от частно лице за собствено ползване и транспортирани от него от една държава членка до друга, се облагат с акциз само в държавата членка, в която са придобити.

2. За да определят дали акцизните стоки по параграф 1 са предназначени за собствено ползване от частно лице, държавите членки вземат предвид следното:

а) търговския статус на държателя на акцизните стоки и неговите основания за държането им;

б) мястото, където се намират акцизните стоки или вида на използвания превоз;

в) всеки документ, свързан с акцизните стоки;

г) естеството на акцизните стоки;

д) количеството на акцизните стоки.

3. За целите на прилагане на параграф 2, буква д) държавите членки могат да определят примерни равнища, но само за целите на доказването. Тези примерни равнища не могат да бъдат по-ниски от:

[…]

б) за алкохолни напитки:

— спиртни напитки: 10 l,

— […]

[…]

Член 33

1. Без да се засягат разпоредбите на член 36, параграф 1, когато акцизни стоки, които вече са били освободени за потребление в една държава членка, се държат за търговски цели в друга държава членка, за да бъдат доставени или използвани в нея, те се облагат с акциз, който става дължим в тази друга държава членка.

За целите на настоящия член „държане за търговски цели“ означава държане на акцизна стока от лице, различно от частно лице, или от частно лице за цели, различни от собственото ползване, и транспортирани от него в съответствие с член 32.

2. Прилагат се условията за облагане и ставката на акциза, които са в сила на датата, на която акцизът става дължим в тази друга държава членка.

3. Лицето, отговорно за плащане на дължимия акциз, е, според посочените в параграф 1 случаи, лицето, извършващо доставката или лицето, което държи стоките, предназначени за доставка, или лицето, на което се доставят стоките в другата държава членка.

4. Без да се засягат разпоредбите на член 38, когато акцизни стоки, които вече са били освободени за потребление в една държава членка, се движат в рамките на Общността за търговски цели, се счита, че тези стоки не се държат за тези цели, докато те не достигнат държавата членка на получаване, при условие че се движат при спазване на формалностите по член 34.

5. Счита се, че акцизни стоки, държани на борда на кораб или въздухоплавателно средство, осъществяващ прекосяване по море или полет между две държави членки, но които не са на разположение за продажба, когато корабът или въздухоплавателното средство е на територията на една от държавите членки, не се държат с търговска цел в тази държава членка.

6. При поискване акцизът се възстановява или опрощава в държавата членка, където се е осъществило освобождаването за потребление, когато компетентните органи на другата държава членка установят, че той е станал дължим и е бил събран в тази държава членка.

Член 34

1. В случаите, посочени в член 33, параграф 1, акцизните стоки се движат през териториите на различни държави членки, съпровождани от [придружаващ] документ, който съдържа основните елементи на документа, посочен в член 21, параграф 1.

Комисията приема, в съответствие с описаната в член 43, параграф 2 процедура, мерки, установяващи формата и съдържанието на [придружаващия] документ.

2. Лицата, посочени в член 33, параграф 3, спазват следните изисквания:

а) преди изпращане на стоките да декларират пред данъчните власти на държавата членка по местоназначение и да дадат обезпечение за плащането на акциза;

б) да платят акциза на държавата членка по местоназначение, в съответствие с процедурата, определена от тази държава членка;

в) да допускат всяка проверка, даваща възможност на компетентните органи на държавата членка на получаване да се уверят, че акцизните стоки действително са получени и дължимият акциз е платен.

Държавата членка на получаване може, в случаи и при условия, определени от нея, да опрости или да предостави дерогация за изискванията, посочени в буква а). В такъв случай тя уведомява Комисията за това, която от своя страна уведомява останалите държави членки“.

Датското право

11 Съответните разпоредби от Директиви 92/12 и 2008/118 са транспонирани с консолидирания Закон № 1239 за акциза върху бирата, виното, плодовите вина и др. (Закона за акциза върху спиртните напитки) [lovbekendtgørelse nr. 1239 om afgift af øl, vin og frugtvin m.m (spiritusafgiftsloven)] от 22 октомври 2007 г. и със Закон № 1385 от 21 декември 2009 г., който inter alia изменя Закона за акциза върху спиртните напитки (lov nr. 1385 om ændring af bl.a. spiritusafgiftsloven).

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

12 От акта за преюдициално запитване е видно, че акцизът върху спиртните напитки в Дания е значително по-нисък от акциза в Швеция. Към 1 януари 2012 г. акцизът в Дания е в размер на 150 датски крони (DKK) на литър, докато акцизът в Швеция към същата дата възлиза на около 424,14 DKK на литър. Това означава, че е налице определен финансов стимул да се закупуват спиртни напитки, върху които е заплатен дължимият акциз в Дания, и да се внасят в Швеция. Спиртните напитки не се облагат с акциз в Швеция, ако са закупени от физически лица в Дания за собствено ползване и са транспортирани от тях самите. За разлика от това, ако напитките са закупени с търговска цел, следва да бъде заплатен дължимият в Швеция акциз.

13 Metro продава в Дания широка гама продукти, включително спиртни напитки, на клиенти от Дания и от други държави членки. Използваната концепция „cash & carry“ се състои в това, че клиентите сами вземат стоките от рафтовете в магазините и ги поставят в пазарските колички, които карат до касата, където плащат в брой („cash“). След заплащане клиентите могат да вземат стоките и сами да организират транспортирането им („carry“).

14 В Metro може да се пазарува само след представянето на касата на машинно четима карта (наричана по-нататък „карта „Metro“), която се издава по искане на датските предприятия, регистрирани в Det Centrale Virksomhedsregister (централният търговски регистър). Що се отнася до клиентите от Швеция, Metro издават такава карта само на регистрирани по ДДС предприятия в Швеция. Клиент, на когото са издадени няколко карти „Metro“, може да предостави своите карти на други физически лица, които да използват посочените карти за собствените си покупки. Този похват се прилага както спрямо клиентите от Дания, така и спрямо клиентите от Швеция. Metro има над 250 000 регистрирани клиенти и е издало над 700 000 карти „Metro“.

15 По отношение на лицето, което се явява на касата, не се извършва никаква проверка на самоличността или на това дали извършва покупките в качеството си на търговец или в качеството си на представител на предприятието, на което е издадена карта „Metro“. Metro не проверява на касата дали стоките се купуват с търговска цел, или единствено или също така за собствено ползване.

16 При продажбата на спиртни напитки в Дания винаги се начисляват ДДС и акцизи, независимо от националността на клиента.

17 От молбата за оказване на съдействие от 12 февруари 2007 г., обоснована с опасността от извършването на измами в ресторантьорския сектор, следва че Skatteverket (шведската данъчна администрация) е поискала от датската митническа и данъчна администрация информация за покупките, извършени от шведски клиенти в Metro през 2003 г. и 2004 г. Получената информация е била използвана по време на проверки, извършени в редица шведски ресторанти, в резултат на които във всеки един от случаите е отнета лицензията за предоставяне на ресторантьорски услуги и са начислени дължимите акцизи.

18 След това Skatteministeriet приема решение, с което задължава Metro да направи необходимото, за да получи първия екземпляр от опростения придружаващ документ, когато продава спиртни напитки на шведски клиенти.

19 С решение от 19 март 2010 г. Østre Landsret (Източен окръжен съд на Дания) отхвърля жалбата на Metro срещу това решение.

20 На 11 май 2010 г. Metro подава жалба срещу това решение пред Højesteret.

21 При тези обстоятелства Højesteret решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли Директива 92/12 и Регламент № 3649/92 да се тълкуват в смисъл, че ако търговец на държава членка, който при обстоятелствата като тези в главното производство продава подлежащи на облагане с акциз стоки, освободени за потребление в тази държава членка, които се доставят от продавача в мястото на осъществяване на неговата търговска дейност на купувач с местоживеене в друга държава членка, без продавачът да оказва съдействие при предоставянето или организирането на транспортирането на тези стоки, този търговец следва да провери, първо, дали подлежащите на облагане с акциз стоки се купуват, за да бъдат внесени във втората държава членка, и второ, дали стоките се внасят за собствено ползване или с търговска цел?

2) При положителен отговор на първия въпрос и при обстоятелствата като тези в главното производство, следва ли при извършване на посочените проверки към момента на продажбата на подлежащите на облагане с акциз стоки търговецът да приложи установените презумпции относно намерението на купувача за ползване на закупените стоки?

3) При положителен отговор на първия въпрос, следва ли Директива 92/12 и Регламент № 3649/92 да бъдат тълкувани в смисъл, че при обстоятелствата като тези по главното производство посоченият в първия въпрос продавач трябва да откаже да удовлетвори желанието на купувача да закупи подлежащите на облагане с акциз стоки, ако купувачът не предложи да представи екземпляр № 1 от посочения в член 4 от Регламент № 3649/92 придружаващ документ, в случай че купувачът възнамерява да използва с търговска цел подлежащите на облагане с акциз стоки в държавата му по произход? Отговор на този въпрос е необходим и в случай че следва да се приложат посочените във втория въпрос презумпции.

4) Променя ли се правното положение след влизането в сила на Директива 2008/118 и след отмяната на Директива 92/12, що се отнася до отговорите на въпроси 1—3, до които се стига въз основа на Директива 92/12?

5) Следва ли използваният в член 8 от Директива 92/12 и в член 32, параграф 1 от Директива 2008/118 израз „продукти, придобити от частни лица за свое собствено ползване“ да се тълкува в смисъл, че обхваща или може да обхване покупки на подлежащи на облагане с

акциз стоки при обстоятелства като тези в главното производство? При отрицателен отговор на този въпрос, следва ли тогава покупките да се уреждат в съответствие с член 7 от Директива 92/12 и/или член 33 от Директива 2008/118?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

22 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 7—9 от Директива 92/12, както и членове 1—4 от Регламент № 3649/92 трябва да се тълкуват в смисъл, че задължават търговец като този по главното производство да проверява дали купувачите от други държави членки имат намерение да внесат подлежащите на облагане с акциз стоки в друга държава членка и евентуално дали стоките се внасят за собствено ползване или с търговска цел.

23 Най-напред следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика целта на Директива 92/12 е да установи известен брой правила относно държането, движението и контрола на продуктите, които подлежат на облагане с акциз, по-специално за да се осигури еднаква изискуемост на акциза във всички държави членки (вж. Решение от 23 ноември 2006 г. по дело Joustra, C-5/05, Recueil, стр. I-11075, точка 27 и цитираната съдебна практика).

24 В това отношение Директива 92/12 установява, както следва по-специално от пето и шесто съображение, разграничение между продуктите, които се държат с търговска цел и които при транспортиране трябва да бъдат съпроводени от документи, от една страна, и продуктите, които се закупуват от частни лица за собствено ползване и чието транспортиране не изисква никакъв документ, от друга страна.

25 Съгласно член 1 от Регламент № 3649/92, ако продуктите, подлежащи на облагане с акциз и вече освободени за потребление в една държава членка, са предназначени да бъдат използвани в друга държава членка за целите, посочени в член 7 от Директива 92/12, лицето, което е отговорно за вътреобщностното движение, трябва да издаде опростен придружаващ документ.

26 Съгласно 4 от посочения регламент опростеният придружаващ документ се издава в три екземпляра, като първият екземпляр се съхранява от доставчика за целите на данъчния контрол.

27 От съвместното тълкуване на членове 1 и 4 от Регламент № 3649/92 следва, че първият екземпляр от опростения придружаващ документ трябва да се съхранява от доставчика само когато този документ е издаден от „лицето, което е отговорно за вътреобщностното движение“, посочено в член 1, което следователно трябва да предаде този екземпляр на доставчика, ако констатира, че подлежащите на облагане с акциз стоки, вече освободени за потребление в една държава членка, са предназначени да бъдат държани с търговска цел в друга държава членка.

28 Нищо в тези разпоредби не позволява да се заключи, че доставчик като Metro, доколкото той самият не е „лицето, което е отговорно за вътреобщностното движение“ съгласно член 1 от Регламент № 3649/92, трябва да проверява дали са налице условията за това отговорното лице да издаде и да му предаде посочения опростен придружаващ документ, за да може той да го съхрани.

29 Както посочва Комисията в становището си, това отговорно лице е лицето по член 7, параграф 5 от Директива 92/12, който препраща към член 7, параграф 3 от тази директива.

30 Съгласно последната разпоредба акцизът се дължи от лицето, извършващо доставката или държащо стоките, предназначени за доставка, от лицето, получаващо стоките за използване в друга държава членка, различна от тази, в която стоките вече са били освободени за потребление, или от съответния търговец или публичноправен субект.

31 В случая не се оспорва, че при прилаганата от Metro система „cash & carry“ самият клиент се грижи за транспорта на закупените продукти, които могат да са предназначени за собствена или търговска употреба, а когато клиентът е швед — да не се използват в Швеция, а в Дания.

32 От това следва най-напред, че търговец като Metro, в качеството си на доставчик, който не се занимава с доставката на продадените продукти, не може да се счита за „лицето, извършващо доставката“ по смисъла на член 7, параграф 3 от Директива 92/12.

33 По-нататък, такъв търговец не може да се счита за лицето, „държащо стоките, предназначени за доставка“ по смисъла на член 7, параграф 3, тъй като дейността му по търговия на едро на самообслужване не му позволява да гарантира нито че продадените на шведски клиенти продукти ще се използват с търговска цел, нито че тези продукти в действителност ще бъдат доставени в Швеция.

34 Това тълкуване се потвърждава от член 33, параграф 3 от Директива 2008/118, който заменя член 7, параграф 3 от Директива 92/12. Всъщност новият текст вече препраща към параграф 1 от посочения член 33, който ясно установява връзка между държането с цел доставка и прилагането на член 33, който както член 7 от Директива 92/12 визира продуктите, „освободени за потребление в една държава членка“ и „държани за търговски цели в друга държава членка“.

35 Накрая, от съвместното тълкуване на член 7, параграфи 2 и 3 от Директива 92/12 е видно, че Metro, в качеството си на предприятие, установено в Дания — държава членка, в която продуктите са освободени за потребление в делото по главното производство, — не попада и в обхвата на останалите хипотези, предвидени в член 7, параграф 3 от посочената директива. Всъщност тези хипотези се отнасят до търговците и до публичноправните субекти, които са получили стоките за ползване в държава членка, различна от държавата, в която стоките са освободени за потребление.

36 Този извод се потвърждава и от член 33, параграф 3 от Директива 2008/118, която опростява разпоредбите на Директива 92/12, като вече говори само за лицето, „на което се доставят стоките в другата държава членка“.

37 Следователно трябва да се констатира, че търговец като Metro не може да бъде квалифициран като „лицето, което е отговорно за вътреобщностното движение“ по смисъла на член 1 от Регламент № 3649/92 и не трябва да проверява дали са налице условията за това отговорното лице да издаде и да му предаде опростения придружаващ документ, за да може той да го съхрани.

38 Предвид гореизложеното на първия въпрос следва да се отговори, че членове 7—9 от Директива 92/12, както и членове 1—4 от Регламент № 3649/92 трябва да се тълкуват в смисъл, че не задължават търговец като този по главното производство да проверява дали купувачите от други държави членки имат намерение да внесат подлежащите на облагане с акциз стоки в друга държава членка и евентуално дали стоките се внасят за собствено ползване или с търговска цел.

По втория и третия въпрос

39 Предвид отговора, даден на първия въпрос, не следва да се отговаря на втория и третия преюдициален въпрос.

По четвъртия въпрос

40 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 32—34 от Директива 2008/118 трябва да се тълкуват в смисъл, че внасят съществени изменения в членове 7—9 от Директива 92/12, които при наличието на обстоятелства като тези по главното производство да обосноват различен отговор на първия въпрос.

41 Отговорът на този въпрос следва от отговора на първия въпрос, и по-специално от точки 34 и 36 от настоящото решение.

42 Всъщност следва да се констатира, че членове 32—34 от Директива 2008/118 не внасят съществени изменения в членове 7—9 от Директива 92/12, а възпроизвеждат съдържанието на тези членове, като ги доизясняват.

43 Следователно на четвъртия въпрос трябва да се отговори, че членове 32—34 от Директива 2008/118 трябва да се тълкуват в смисъл, че не внасят съществени изменения в членове 7—9 от Директива 92/12, които при наличието на обстоятелства като тези по главното производство да обосноват различен отговор на първия въпрос.

По петия въпрос

44 С петия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 8 от Директива 2008/118 трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща покупката на подлежащи на облагане с акциз стоки при обстоятелства като тези по главното производство.

45 В това отношение следва да се припомни, че стоките, които не са предназначени за лични нужди, задължително трябва да се разглеждат като стоки, които се държат с търговска цел (вж. Решение по дело Joustra, посочено по-горе, точка 29).

46 От текста на член 7 от Директива 92/12 следва, че той обхваща покупката на подлежащи на облагане с акциз стоки при обстоятелства като тези по главното производство, когато тези стоки са предназначени да бъдат държани с търговска цел в друга държава членка.

47 Както обаче следва от анализа на първия въпрос, възможно е също тези стоки да са закупени от частни лица за собствено ползване и да са транспортирани от самите тези лица в Швеция. При тези обстоятелства посочените стоки попадат в обхвата на член 8 от Директива 92/12.

48 Следователно на петия въпрос трябва да се отговори, че член 8 от Директива 92/12 трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща покупката на подлежащи на облагане с акциз стоки при обстоятелства като тези по главното производство, когато тези стоки са закупени от частни лица за собствено ползване и когато са транспортирани от самите тези лица, което следва да бъде установено от компетентните национални органи във всеки отделен случай.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

1) **Членове 7—9 от Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продукти, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти, изменена с Директива 92/108/ЕИО на Съвета от 14 декември 1992 година, както и членове 1 и 4 от Регламент (ЕИО) № 3649/92 на Комисията от 17 декември 1992 година относно опростения придружаващ документ за вътреобщностно движение на стоки, подлежащи на облагане с акциз, които са освободени за потребление в държавата членка на изпращане, трябва да се тълкуват в смисъл, че не задължават търговец като този по главното производство да проверява дали купувачите от други държави членки имат намерение да внесат подлежащите на облагане с акциз стоки в друга държава членка и евентуално дали стоките се внасят за собствено ползване или с търговска цел.**

2) **Членове 32—34 от Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16 декември 2008 година относно общия режим на облагане с акцизи и за отмяна на Директива 92/12/ЕИО трябва да се тълкуват в смисъл, че не внасят съществени изменения в членове 7—9 от Директива 92/12, изменена с Директива 92/108, които при наличието на обстоятелства като тези по главното производство да обосноват различен отговор на първия въпрос.**

3) **Член 8 от Директива 92/12, изменена с Директива 92/108, трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща покупката на подлежащи на облагане с акциз стоки при обстоятелствата като тези по главното производство, когато тези стоки са закупени от частни лица за собствено ползване и когато са транспортирани от самите тези лица, което следва да бъде установено от компетентните национални органи във всеки отделен случай.**

Подписи